

Εγκλωβίζοντας το θεατή στον ίδιο χώρο με τα δρώμενα

> «Ο συλλέκτης» του Τζον Φόουλς από το Θέατρο Σκάλα

ΟΤΑΝ διάβαζα τον «Συλλέκτη», το μυθιστόρημα του Τζον Φόουλς, συνεπαρμένη από το ιδιόμορφο θρίλερ που ξεδιπλώνεται μπροστά μου μέσα από την αφήγηση του ίδιου του δράστη, του συλλέκτη πεταλούδων, με απορία έβλεπα ότι η ιστορία της απαγωγής της ωραίας Μιράντας φτάνει στο τέλος, ενώ το βιβλίο είναι ακόμα στη μέση. Τι άλλο μπορούσε να ακολουθεί μετά από το τέλος; Το έργο του Φόουλς δεν χωρούσε μέσα στα πλαίσια του λογοτεχνικού είδους στο οποίο δόθηκε. Δομημένο συμμετρικά, το μυθιστόρημα αποτελείται από δύο μέρη. Την αφήγηση του δράστη ακολουθούσε η αφήγηση της Μιράντας, μετά από το νεκρό υπόγειο του απαγωγέα άπλετο φως πλημμύριζε (αναδρομικά) τις σελίδες μέσα από τις αναμνήσεις της ηρώας για την προ της απαγωγής ζωή της.

Θεατρική διασκευή:

Μαρκ Χίλι

Μετάφραση: Γιόλα

Κλείτου

Σκηνοθεσία: Χρίστος

Ζάνος

Σκηνικά-κοστούμια:

Χάρης Καυκαρίδης

Μουσική επιμέλεια:

Τζωρτζίνα Τάτση

Οπτικογράφηση:

Γιώργος Κουκουμάς

Φωτογραφίες: Φρόσω

Γεωργίου

Παίζουν: Νίκος

Νικολαΐδης, Τζωρτζίνα

Τάτση.

ελεύθερης βούλησης. Ο διττός εσώκοσμος του μυθιστορήματος του Φόουλς αναπόφευκτα, νόμιζα, θα χανόταν μέσα σε μια θεατρική διασκευή, το πανέξυπνο, με φιλοσοφικές και αισθητικές προεκτάσεις πεζογράφημα θα συρρικνωνόταν απλώς σ' ένα θεατρικό θρίλερ.

Ήταν αναμενόμενο ότι η παράσταση του θεάτρου Σκάλα θα διαδραματίζεται μέσα σε κάποιο μη συμβατικό θεατρικό χώρο. Ο σκηνοθέτης Χρίστος Ζάνος και ο σκηνογράφος Χάρης Καυκαρίδης πέτυχαν τον πρώτο τους στόχο, να εγκλωβίσουν το θεατή στο ίδιο χώρο με τα δρώμενα, έτσι που η κλειστοφοβία της αιχμάλωτης Μιράντας να μεταδίδεται στο κοινό. Ήταν όμως σαφές ότι το δρώμενο επικεντρώνεται στον κόσμο του απαγωγέα, επειδή ο κόσμος της Μιράντας δεν χωράει στη διασκευή του Μαρκ Χίλι και συνεπώς στην παράσταση. Κι όμως...

Η Τζωρτζίνα Τάτση είναι η αποκάλυψη της παράστασης. Η νεαρή ηθοποιός μόλις που συστήθηκε στο κυπριακό κοινό μέσα από την καλοκαιρινή

Αν στο πρώτο μέρος ο αναγνώστης παρακολουθούσε πώς χτυπιέται μια πεταλούδα τη στιγμή που ο συλλέκτης προσπαθεί (και καταφέρνει) να την καρφισώσει / αποκτήσει, στο δεύτερο ο συγγραφέας παρουσίαζε το ελεύθερο πέταγμα της πεταλούδας, τον κόσμο των ζωντανών, του έρωτα, της τέχνης, της σκέψης, της

παραγωγή του θεάτρου Διονύσος «Πιτζάμες για έξι». Ο Χρίστος Ζάνος και η Τζωρτζίνα Τάτση κατάφεραν να φτιάξουν μια Μιράντα όλο φως και ελευθερία, έστω και στο τελευταίο της πετάλισμα πριν από τη σύνθλιψη στα χέρια του Συλλέκτη. Οι αναδρομικές αφηγήσεις της Μιράντας του πεζού έργου του Φόουλς, οι συζητήσεις για την τέχνη, ο παράξενος της έρωτας για το ζωγράφο Τζωρτζ δεν υπάρχουν στο θεατρικό του Χίλι, υπάρχουν όμως στην παράσταση, συμπυκνωμένα στη μορφή της Μιράντας της Τζωρτζίνας Τάτση. Η εντυπωσιακή ελεύθερη στην κίνησή της, ένα πραγματικά physical παίξιμο, το εσωτερικό γέμισμα, οι σωστές νότες στις επαφές με το συμπρωταγωνιστή της ήταν αποτέλεσμα λεπτομερών συλλογικών δουλειάς της ηθοποιού με το σκηνοθέτη. Δίπλα στη Μιράντα ο αναμφίβολα εμπνευσμένος από το σαιξπηρικό Κάλιμπαν Φρέντρικ Κλεγκ, ο άρρωστος από την ακρόεση μο-

ναξιά συλλέκτης πεταλούδων. Ο Φόουλς, δημιουργός της «Ερωμένης του Γάλλου ανθυπολοχαγού», του «Εβένινου Πύργου», του «Μάγου», του «Σκουληκιού», των αριστουργημάτων της σύγχρονης αγγλικής λογοτεχνίας, κατέχει την τέχνη της αργής, σταδιακής διείσδυσης στα άδυτα. Έτσι σταδιακά διεισδύει και στο υπόγειο της ψυχής του Συλλέκτη.

Καλή δουλειά έγινε από το Γιώργο Κουκουμά στο video με τις πεταλούδες που συνοδεύει το θάνατο της Μιράντας. Οι μουσικές επιλογές της Τζωρτζίνας Τάτση πρώτα ξαφνιάζουν και πείθουν αμέσως μετά.

Ελπίζω το σκληραγωγημένο σ' ό,τι αφορά τις σχέσεις του με το κοινό της Λάρνακας Θέατρο Σκάλα να βρει ανταπόκριση στο τολμηρό, αλλά πετυχημένο ρεπερτοριακό άνοιγμα που επιχειρεί.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ

Ο Νίκος Νικολαΐδης έχει στη διάθεσή του τη θεατρική διασκευή και τη μία και μισή ώρα της παράστασης για να εξηγήσει τις πράξεις του ήρωά του, για να δείξει και το πρόσωπο του ανεπανόρθωτα δυστυχισμένου Φρέντερικ πριν πετρώσει πάνω η μάσκα του κλασικού μανιακού απαγωγέα των θρίλερ. Τα καταφέρνει πολύ καλά, ειδικά σε σκηνές όταν ο ήρωάς του νομίζει ότι έχει πλησιάσει την αιχμάλωτή του, ότι το όνειρό του να αγαπηθεί ίσως γίνει πραγματικότητα. Υπάρχουν όμως και στιγμές που η μάσκα του στερεότυπου κακού προβάλλει στο πρόσωπό του, κάτι που συνέβηκε στο τέλος της παράστασης που είδα.